

Boxerům jsem propadl

Ferda je samozřejmě součástí hercova života

FERDA žije můj život

Václav Vydra je populární divadelní a filmový herec. Je o něm známo, že pochází ze slavné herecké rodiny: jeho rodiči byli Dana Medřická a Václav Vydra. Milovníci zvířat ho však znají také z jiné stránky: jako velkého propagátora přirozeného chovu a výcviku koní. A také jako celoživotního příznivce boxerů.

Boxer Ferda, který se s námi u svého domova na vltavském nábřeží nadšeně přivítal, je už třetím zástupcem svého plemene u Vydrů. Před ním byli ještě Bonny a Ax. Všichni zlatí, všichni papíroví a všichni neskonale milovaní. Od svých patnácti let prožil Václav Vydra bez boxerů pouhých sedm let. A jakmile mu to podmínky umožnily, okamžitě se k nim vrátil.

V životě jste neměl jiného vlastního psa než boxera. Kde se vzala vaše náklonnost k tomuto plemeni?

Já vlastně ani nevím, jestli to byla náhoda, nebo osud. Jako kluk jsem byl jednou s mámou na prázdninách a v hotelu, kde jsme byli ubytovaní, měli boxerku, která mě tehdy naprosto uchvátila. Ale bylo to jen platonické, doma nebyla šance prosadit jakéhokoliv psa. Pak uplynul nějaký čas, až přišla devátá třída a rodiče, respektive máma, mi ve slabé chvíli za hezké vysvědčení slíbili motorku - pionýra, po kterém jsem už dlouho toužil. No, ale mámě se to pak nějak rozleželo v hlavě, měla hrozný strach, že se mi něco stane, a tak za mnou jednoho dne přišla s protinávrhem. Že skriptka, která s ní zrovna točí nějaký film, chová boxery a zrovna má štěňata. A jestli bych tedy nechtěl raději štěňátko než motorku. Nadšeně jsem souhlasil. Teď zbývala už jen maličkost - přemluvit tátu. Po velkém úsilí a srdceryvných scénách nakonec souhlasil, ale s podmínkou, že se nebude podílet na péči o psa, že to bude naše věc, moje a mámy.

A bylo to tak opravdu? Hodně dětí psa chce, ale pak péči o něj nezvládne. Jak to bylo u vás?

Tak ne že bych se na to vykašlal. Já jsem se snažil, jak to šlo, Bonnymu jsem se věnoval, chodil jsem s ním i na cvičák. Ale musím přiznat, že máma si to odskákala dost. Třeba jsem byl dva roky na vojně, a to ho měla na krku kompletně. Táta už na tom v té době nebyl zdravotně tak dobře, aby se mohl starat o psa, takže ta každodenní péče byla opravdu jen a jen na ní. Ale zvládala to statečně a Bonnyho milovala.

Jak zvládáte péči o tak velkého a pohyblivého psa, jakým boxer je, vy dnes? Přece jenom máte časově náročné povolání, bydlíte v bytě samém centru Prahy...

Bez problémů. Ferda je součástí našeho života a péče o něj je pro nás tak samozřejmá jako dýchání. Výhoda přirozeně je,

že se střídáme s Janou (poznámka redakce: manželkou Václava Vydry je herečka Jana Boušková), aby Ferda měl své čtyři vycházky denně.

Ale já hodně času trávím v přírodě, u svých koní. Na Slapy za nimi jezdím několikrát týdně a Ferda samozřejmě se mnou. Je tam hrozně rád, má tam prostor, trávu, čerstvý vzduch, psí kamarádky... On není tak sportovní typ, že by toužil mě doprovázet na dlouhých vyjíždkách, občas si se mnou sice vyrazí, ale hodinka je pro něj až až. Většinou tráví čas na statku nebo v jeho bezprostředním okolí. Takže to vlastně není tak úplně pražský pes, jen tak napůl.

Myslím, že mu tento způsob života vyhovuje. Důležité pro něj je, že většinu času může trávit po mém boku: neberu ho jen ke koním, ale také do divadla, jezdí se mnou autem, komunikuje s mými známými, zkrátka žije můj život. A myslím, že mu to vyhovuje.

Ferda působí jako rozumný, společenský a poslušný pes. Jak jste toho dosáhl?

Nemyslím si, že boxer by byl plemenem nějak náročným na výcvik. Když jsem měl svého prvního psa Bonnyho, tak jsme se báli, že to nezvládneme, a dali jsme ho na výcvik k výcvikáři. Byl to zkušený kynolog

Ferda umí všechno k tomu, aby mohl bez problémů žít mezi lidmi

Společná hra

Pro Ferdu je důležité, aby většinu času mohl být po boku svého pána

a náš známý. Ale už bych to neudělal. I když se tam třeba pes něco naučí, pokud jeho pán neví jak na to, zase to rychle zapomene a je to skoro k ničemu. Nemluvě o tom, že se mi přičí dávat psa, který netuší, o co jde, k cizím lidem.

Výcvik je podle mě záležitostí vztahu a zkušeností. Když si se psem vytvoříte hlubokou vazbu, věnujete se mu, hrajete si ním, tak to jde skoro samo. Nikdy jsem s tím vlastně neměl problém. Jsem přívržencem nenásilné výchovy u koní i u psů. Nejlepší je taková, že si pes ani nevšimne, že je vychováván. Důležité je ho nenutit, ale navléct to tak, aby on sám chtěl dělat, co po něm chce. Není to zase tak těžké dovést psa k tomu, aby se snažil udělat mi radost.

To s koňmi to je náročnější, jsou to oproti psům úplně jiná zvířata, nemají k člověku tak těsnou vazbu a problémy řeší instinktivně útekem. Nejsou tak snadno manipulovatelní jako psi, ale i s nimi to jde. Na každé výchově je nejdůležitější, aby se člověk snažil dotýcnému zvířeti maximálně porozumět, pochopit jeho způsoby vyjadřování a jeho potřeby.

Je pravda, že já jsem své psy učil vždy jen to, co potřebovali k bezproblémovému soužití se mnou a s ostatními lidmi. Mám zkrátka na psa nároky pouze jako na společníka. Ferda to naprosto chápe a respektuje. Umí se pohybovat v každém prostředí, komunikovat s cizími lidmi. Ať je kdekoli, přizpůsobí se. Není to závislák a není mi stále po boku, nedělá mi problém počkat na mě při představení v šatně nebo s nějakým mým známým či kamarádem. Tam, kde jsme spolu, o mně pořád ví, a pokud po něm nic nechci, žije si svým životem a čeká, až ho zavolám a půjdeme dál. Pokud s ním odejde

někdo, komu ho dám na starost, akceptuje to, poslouchá ho a ví, že si ho určitě brzo zase vyzvednu. Je naprosto v klidu.

Dokázal byste v kostce shrnout, proč jste se upsal zrovna boxerům?

To po mně nechtějte. Taky vám nedokážu přesně popsat, co se mi nejlíbí na mé ženě, jen určitě vím, že ji miluju. Tak s boxery je to podobné. Toto plemeno mi prostě maximálně vyhovuje. Nevím, jestli nějaký jiný pes má takovou mimiku, jestli umí tak výmluvně projevat své pocity a nálady.

Boxeři jsou hraví, energičtí, přitom chápaví. Taky se musím přiznat, že jsem dost konzervativní člověk. Ale to jistě není ten hlavní důvod, proč si myslím, že boxeři jsou úžasní psi. Přesvědčují mě o tom skutky po většinu mého života.

Rozmlouvala Lea Smrčková

Ferda na procházce na vltavském nábřeží